

Z vlastní iniciativy nám zavolal. Do telefonu uvedl, že s námi potřebuje nutně hovořit, protože si vzpomněl na něco důležitého, co s případem může souviset.

Během schůzky nám Jaroslav řekl, že v úterý 10. 07. 2012, když byl s otcem v dílně, přijeli před dům kolem čtrnácté hodiny podomní prodejci brambor a cibule. Helena od prodejců údajně koupila cibuli a dvě přepravky brambor. Cibule byla v menším jutovém pytli. Jaroslav si to vybalil až ve chvíli, kdy vyklízel jednotlivé místnosti a ve spíži našel čerstvou zeleninu, která tam podle něj rozhodně nebyla den před vraždou. Popsal, jak prodejci zeleniny vypadali. První z prodejců byl údajně starší, věk přibližně čtyřicet let, druhému bylo kolem pětadvaceti. U mladšího z mužů nezapomněl dodat, že vypadal divně. Tvářil se prý jako vrah.

Při této příležitosti nám Jaroslav předal další překvapivou informaci. Totiž řekl nám, že postrádá jeden svazek klíčů od rodinného domku. Mělo se jednat o klíče otce.

Jaroslav emotivním způsobem vyslovil domněnku, že dvojnásobné vraždy se mohli dopustit prodejci zeleniny, kteří zřejmě odcizili klíče, když je Helena pustila dovnitř domu. Prodejci podle Jaroslava přijeli dodávkou modré nebo bílé barvy, která neměla plzeňskou registrační značku.

Videozáznam pořízený během ohledání místa činu však prozradil zcela něco jiného. Ve spíži se žádné brambory v přepravkách nenacházely ani zde nebyl jutový pytel.

Prodejce zeleniny, kteří do Mákova a okolních obcí nepravdělně zájžděli, se nám záhy podařilo ustanovit. V Mákově byli naposledy zhruba 14 dnů před činem, což potvrdili i další obyvatelé obce, kteří bydleli ve stejné ulici s manžely Pěničkovými.

Bylo zcela evidentní, že informace o prodejcích zeleniny je nepravdivá. O odcizení klíčů jsme měli také pochybnosti. V souvislosti se způsobem vniknutí pachatele do rodinného domku byl Jaroslav několikrát dotázán, zda nedošlo k odcizení, popřípadě ztrátě klíčů od domu. Opakovaně se vyjádřil, že žádné klíče neschází.

Nepravdivá informace o nákupu stroje do dílny, okolnosti, za jakých popsal poranění na krku nevlastní matky, vymyšlený příběh o „cibulářích“ a s ním spojené údajné odcizení klíčů den před vraždou, to vše byly indicie, které nás utvrzovaly v podezření, že Jaroslav je nějakým způsobem zainteresovaný na vraždách, a pokud není přímým pachatelem on, musí vraha znát. Když ale není pachatelem Jaroslav, tak kdo? Na koho by Rita v noci neštěkala? Koho by nepovažovala za cizího?

Pokud Jaroslav nebyl v noci z 10. na 11. července přímo na místě činu, tak s ohledem na zjištěná fakta se nám okruh podezřelých zúžil prakticky na jediného člověka. Z nejbližšího okruhu poškozených nám zbýval jediný člen rodiny, a to mladší syn Vojtěch.

Byl to právě Vojta, kdo si zhruba před pěti lety, když ještě bydlel v Mákově, přivedl domů Ritu jako malé štěně a věnoval se jejímu výcviku. V jeho případě se dalo očekávat, že ho Rita i po letech pozná a nebude na něj v noci štěkat. Chování psa, který podle sousedů „rachtal“ na řetězu u boudy, odpovídalo tomu, že reaguje na člověka, kterého dobře zná.

Je-li pachatelem skutečně Vojtěch, tak jednání Jaroslava dávalo do určité míry smysl. Ne od sebe, jak jsme se zpočátku domnívali, ale zřejmě od svého mladšího bratra zamýšlel Jaroslav nepravdivými informacemi, které nám postupně předával, odvrátit pozornost. To se mu však neúplně zdařilo. Ba naopak.

Musím ale znovu „ocenit“ herecké schopnosti, jakými byl Jaroslav obdarován. Přesvědčivost, s jakou nám Jaroslav odvyprávěl příběh o „cibulářích“, byla až neskutečná. Výkon hodný nominace na Oscara.

Při podrobné analýze výpovědí jak Jaroslava, tak Vojtěcha nás zaujala zmínka o SMS zprávě, kterou 11. 7. 2012 v časných ranních hodinách zaslal Vojta svému staršímu bratrovi. V této zprávě údajně informoval Jaroslava, že sešlo z návštěvy letního kina, kam měl jít 10. 7. 2012 s kamarádkou Martinou.

Martinu jsme ustanovili a vyslechli. Během výpovědi nám sdělila, že počátkem července ji Vojtěch pozval do letního kina. S návštěvou kina souhlasila a s Vojtou se domluvili, že na večerní představení půjdou 10. 7. 2012. V dopoledních hodinách 10. července odeslala Martina Vojtovi SMS zprávu. Napsala mu, že večer do kina nemůže. Odpoledne téhož dne Vojtěch navštívil Martinu v zaměstnání. Při tomto setkání Martina řekla Vojtěchovi, že večerní návštěvu kina musí z osobních důvodů zrušit, a navrhla, že na film by mohli jít následující den. To znamená ve středu 11. 7. 2012. Ke vztahu s Vojtěchem se vyjádřila ve smyslu, že Vojta není jejím přítelem ani kamarádem, ale spíše dobrým známým.

V případě Martiny jsme neměli žádný důvod pochybovat o pravdivosti její výpovědi. Koneckonců esemesku, kterou Vojtovi poslala v úterý dopoledne, měla stále uloženou ve svém telefonu.

Po výslechu Martiny naše podezření vůči Vojtovi ještě zesílilo. Bylo evidentní, že právě ta část jeho výpovědi, ve které se zmiňuje o SMS zprávě, postrádá přinejmenším logické odůvodnění. Jen pro připomenutí, co Vojtěch do protokolu uvedl: *„Ráno jsem se probudil okolo šesté hodiny, psal jsem SMS zprávu bráchovi. Dle telefonu, do něhož jsem se právě podíval, to bylo v 06.02 hodin. Zpráva byla ve znění, cituji: Ahoj, tak jsem včera dostal od Martiny košem, ale když vydrží počasí, tak půjdeme dneska do letňáku.“*

Zpráva, kterou ve středu krátce po šesté hodině zaslal Vojtěch bratrovi, neměla opodstatnění. O tom, že návštěva kina byla ze strany Martiny zrušená, věděl Vojta již předešlého dne. Věděl to v době, kdy s Jaroslavem osobně hovořil v Mákově, a to jak na čistírně odpadních vod, tak později na zahradě u prarodičů. Také čas odeslání zprávy v tak brzkých ranních hodinách vzbuzoval nedůvěru. Vojtěch ve výpovědi uváděl, jak moc byl unavený po několika nočních směnách, které v předešlých dnech odpracoval. Proč by tedy ve středu posílal bratrovi zprávu už v 06.02 hodin? Proč tak brzy, když 11. července měl volno a mohl se v klidu vyspat? Navíc proč by posílal zprávu, která z našeho pohledu postrádala smysl?

Nabízelo se přijatelné vysvětlení: *Zpráva obsahuje předem domluvené „zašifrované“ sdělení, a v tom případě je pravděpodobné, že Jaroslav ví, jakou šílenost tato zpráva znamená.* SMS zpráva nás utvrdila v přesvědčení, že tentokrát jdeme správnou cestou. Ne Jaroslav, ale Vojta se stal podezřelým číslo jedna. Od tohoto okamžiku se veškerá naše pozornost soustředila na něj.

Vojtěch Pěnička pracoval jako sanitář ve Fakultní nemocnici Plzeň. Několik měsíců bydlel v Plzni na podnikové ubytovně. Na pokoji spal sám, prakticky žádné návštěvy za ním nechodily. Mezi kolegy v zaměstnání byl velmi oblíbený. Jeho nadřízení ho charakterizovali jako tichého, pracovitého a velice ochotného zaměstnance.

V týdnu před vraždou se Vojtěch zdržoval v bytě svojí matky, která byla tou dobou na dovolené v zahraničí. Vlastnil automobil Citroën ZX hnědé barvy. Svědci, kteří 11. 7. 2012 spatřili odjíždět neosvětlené vozidlo od kulturního domu, se shodli, že automobil měl tmavou barvu. Dva svědci vypověděli, že se jednalo o „hranatější“ typ, podobný vozidlu Opel Kadet. Barva vozidla, se kterým Vojtěch jezdil, byla tmavá. Také tvar karoserie se dal považovat za „hranatější“ provedení.

Měli jsme již vyhodnocené všechny dostupné záznamy z kamerových systémů, které se nacházely na příjezdových trasách do Mákova, a záznamy z kamer, které byly v okolí bydliště jak Vojtovy matky, kde se zdržoval v době vraždy, tak ubytovny. Záznamy pořízené v noční době z 10. na 11. července však nebyly v takové kvalitě, aby se dalo jednoznačně říci, o jakou značku a typové provedení projíždějících vozidel se jedná.

Ani rozměr trasologických stop, které byly zajištěny při ohledání, nebyl příliš průkazným vodítkem k vytipování, který z bratrů Pěničkových je na místě činu mohl zanechat. Délka podrážky u bot, které nám předložil Jaroslav, byla v rozmezí 29,5 cm až 30 cm. Na Vojtěchových botách měřila podrážka 30 centimetrů. Oba bratři měli prakticky shodnou velikost bot.

Sice jsme měli podezřelého, ale proti Vojtovi nám scházely důkazy. Krom několika indicií jsme v ruce neměli prakticky nic.